

En tren

Mai no he entès la mania dels passatgers d'avions i trens d'aixecar-se tanta estona abans i fer cua al passadís. Els veig drets amb una mà a la maleta i l'altra al mòbil. Entrant a Girona m'adono que els dipòsits gegantins per a posar aigua a les velles locomotores a vapor demanen a crits un parell de capes de pintura. I en pocs minuts baixo a Girona. Hi ha una bona vista des de dalt, encara recordo quan van construir el pas elevat. Inspiro i recordo que a la meua època d'estudiant baixar del tren era, amb molta possibilitat, sentir la pudor fastigosa de la Torras de Sarrià, segons com bufés el vent, o de can Pagans i, de tant en tant, flairar l'agradabilíssima aroma que desprenia la torradora de Cafès Cornellà. Avui, Girona, no fa olor de res. Fins d'avui en vuit, si no hi ha res de nou.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2023/12/02/tren-95365346.html>